

Fénysugár

Evangéliumi hitebrestő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébené Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Jézus a sziklaváram!

Ira D. Sankey után

T. E. d. p. t.

Jézus a sziklaváram.
 Őriz és véd híven.
 Kegyelme árnyékában
 szívem békén pihen.
 Ujjongó énekeknek
 csengését hallgatom.
 Égi üdvözlét száll szent,
 angyali szárnyakon.

Jézus a sziklaváram!
 Útam ha vészbe' jár,
 ha bűn, kísértés támad,
 elrejt e sziklavár.
 El innen kinzó kétség!
 Féltre sok félelem!
 Fájdalmak útján bár még
 könnyet ejt két szemem:
 Jézus a sziklaváram!
 Őriz és véd híven.
 Kegyelme árnyékában
 szívem békén pihen.

Jézus a sziklaváram!
 Érettem halt meg Ő.
 Veszélyben, gyengeségben
 Ő vigasz és erő.
 S a lelkem új világnak
 virradatára vár.
 Éj ott nem lesz, se bánat,
 Csak örök fénysugár.
 Jézus a sziklaváram!
 Őriz és véd híven.
 Kegyelme árnyékában
 szívem békén pihen.

Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem; ő benne bízom! . . . Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt léssen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége.

Zsolt. 91 : 1, 2, 4.

mondjuk mi emberek. De Isten jól tudja, hogy az általunk kicsire becsült bűnök boldogságunk, békességünk kerékkötői. Rámutat újjával a beteg pontokra s meg akarja velünk ismertetni a kicsiny bűnök veszedelmét, kárhozatos voltát.

Mélyre bukott, bűnös emberek vagyunk mindnyájan, akik megszámlálhatatlanul sokat vétünk Isten ellen. Tudatában vagyunk-e ennek? Isten irgalmát, hűségét azok látják a legnagyobbak, akiknek benesejé átjárhatta már a maguk méltatlanságának, bűnösségének tudata. Önismeret, bűnbánat, megtérés az út ehhez.

Vessünk egy pillantást csupán egy bűnre, amely olyan közel áll emberi természetünkhöz s amellyel szemben mégis olyan keveset védekezünk: az elbizakodottság, a hiúság bűne. Ezer változata van. Mindenütt talál tápot. Származás, állás, szépség, tehetség, egészség, földi javak — mind a természeti ember emelésének a szolgálatában állhat. Milyen megszerekerülünk így attól a Jézustól, akinek lényét a szelídség és alázatosság alkotja. Megváltónk példája kárhóztatja az elbizakodottságot, Isten Igéje ítéletet mond felette: »Utálatos az Urnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetlenül« (Péld. 16:5.) »Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívvel is, hogy megelevenítem az alázatosság lelkét.« Esaiás 57:15. »Ne legyünk hiú dicsőség kívánók.« Gal. 5:26. Isten országának fundamentuma az alázatosság; ez a keresztyén ember egyetlen disze, méltósága. »Tanuljátok meg intéletem«, — így szól az Úr, aki 30 évig tartó földi élete alatt szegénységben, elrejttségben élt és békés szívvel vállalta a gyalázatot. Nem kereste a maga dicsőségét s az emberek tetszése után nem igyekezett. Azoknak, akiket meggyógyított, megparancsolta, hogy ne szóljanak róla és őt »ismertté ne tegyék«. Tanítványai lábait megmosta. Mint Isten, megüresítte magát. Ez a csodálatos igazság kizár és megöl minden emberi hiúságot s büszkeségünk porba hullik előtte. Mit kíván az ilyen úr a szolgáitól? Hiúság, nagyra-vágás lehet-e az öltözetük azoknak, akikért Isten a maga istenségét vetette le? Valóban, mindezek a bűnök a régi, újja nem lett ember ismertető jelei. Nem lehet szó ott Krisztussal való közösségről, engedelmessé, Istennek tetsző életről, ahol még ezek a bűnök jelen vannak.

Büszke vagy származásodra? Nem tudod, hogy Isten a szíveket vizsgálja, s akiket e világ nemeseknek tart, Őelőtte utolsó lehetnek. Nem tudod, hogy Isten a kövekből is támaszthat fiaikat Abrahámnak?

választotta ki a világ szegényeit, hogy ők is gazdagok legyenek a hitben? (Jak. 2:5.) Többre tartjuk magunkat azért, mert Isten kegyelme méltatlanul talán vagyonnal ajándékozott meg s elfelejtjük, hogy Isten a nagyobb vagyont a nagyobb és sok veszedelmet rejtő felelősséget rótt ránk.

Büszkék vagyunk tehetségünkre. Kívánatosabbnak tartjuk a szorgalmas, hűséges munkával elért eredménynél.

És szólunk, mert szólunk kell, a hiúság olyan kirívó és Isten gyermekehez olyan méltatlan formájáról: az öltözködésről, amikor Isten gyermeke, a jövő világ örököse felett a világ szelleme, a divat lesz úrrá s a test apólasára helyezi a fősúlyt. A hiúságnak ez a formája is az Istentől való eltávolodást vonja maga után.

Megszámlálhatatlan sok ága van az elbizakodottság, hiúság, dicsőségkeresés fájának — uralkodni akarás, ébrenálomok gazdagságról, ifjúságról, látszatrátörékvés — mind ennek a hajtásai. Rájuk fogunk találni szíveinkben, ha őszinte az igyekezet bennünk.

És hogyha Isten kegyelme által már győzelmet arathatunk ezek felett a bűnök felett, a Sátán új formában csalja törbe a keresztyén embert. A hívő keresztyén imádkozik — és büszke az imádságára. Irgalmasságot gyakorol — és büszke az irgalmasságára. Küzd a világ szelleme ellen — és büszke az alázatosságára. Őh menekülünk sietve, megalázkodva Ahhoz, aki egyedül képes szívünket tisztán tartani. Ismerjük fel a bűn bűnösségét! Könyöröngyünk naponként azért, hogy Isten törje meg bennünk az elbizakodottság hatalmát s ruházzon fel mennyei alázatossággal. Lásuk meg azt a mérhetetlen különbséget, amely Isten s miközöttünk van, hogy ezáltal még kisebbek legyünk: Ő a mennyben lakozik, mi földiek vagyunk; Ő végtelen — mi parányi atómjai a földnek; Ő hatalmas — mi gyengék, tehetetlenek; Ő kibeszélhetetlenül szent — mi pedig a bűn által megromlott emberek vagyunk. Ne adjuk tápot a bűnek. A megaláztatást, mellőzést, megszégyenülést tartsuk Istentől küldött segédeszközöknek. Nem fáradunk hiába, munkánknak nagy a jutalma. Az alázatosság drága ajándék, édestestvére a boldogságnak, békességnek. Az alázatos ember Istennel jár és másokat is Istenhez vezet.

Ha nem a menny felé vivő úton haladsz, akkor melyik úton vagy?

Igyekezzünk másokban bátorságot ébreszteni, hogy ők is oda merjenek állni Jézus mellé.

Mint jó magvető, ötször járta be norvég hazáját Hauge János. Alázatosan szórta a magot s annak, amit vetett, Norvégiában ma is tart még az aratása. Szelíd, napsütéses idő volt. Krisztiánia felé igyekezett. S úgy eltöltötte szívét az Istenben talált boldogság, hogy akaratlanul megállt a poros országúton, összekulcsolta a kezét és hangosan az Úrhoz kiáltott. Nem vette észre, hogy az úton egy másik vándor közeledik és állva marad, hogy jobban hallja. Amikor Hauge még térdre is esett, az idegen se habozott, odament hozzá, megfogta a karját: »Beteg vagy?« Hauge meglepetve hagyta abba az imádkozást. »Nem« — felelte mosolygva — »testileg elég egészséges vagyok, de a lelkemben akad még egy és más, ami orvoslásra szorul.« »Igen, azt veszem észre« — bólintott rá az idegen. Nyilván azt gondolta, elmebeteggel találkozott.

Egy ideig némán mentek egymás mellett. Végre Hauge kérdezte meg útítársát: »Talán földműves vagy?« »Igen.« »Látod, én is az vagyok.« Az idegen ránézett, de nem szólt semmit. »Talán saját gazdaságod van?« — kérdezte Hauge. »Igen« — volt a rövid, határozott válasz. »A taksarmány ebben az évben bőséges és jó, de azt tartom, tanácsos volna hamar betakarítani. Attól félek, nemsokára eső lesz.«

Az idegen hallgatott és gondolataiba merült. Micsoda különös ember ez! Néhány perce még úgy viselkedett, mint aki esze-veszett, most meg okosabban beszél, mint sok más! Egyre élénkebb lett a beszélgetés. Hauge annyi jótanácsot tudott adni. »Megy minden, csak az a rossz, hogy amikor az ember már agyonfárasztotta magát és mindent a legjobb rendbe hozott, jön a halál.« A földműves megállt és ránézett. Különösen nyugtalan kifejezés ült ki az arcára; de nem mondott semmit. »Akkor csak egy van, aki segít. Azon fordul meg minden, éppen úgy dolgozott-e az ember, hogy a lelkét a követtől, a gáztól megtisztítsa, mint ahogyan a földjén dolgozott.« A gazda földre szegezte a tekintetét. »Van valami abban, amit mondasz. Attól félek, gaz mindenki szívében van. Talán nem is lehet azt kiirtani.« Hauge mosolygott. »Hát szeretnél tőle megszabadulni?« A gazda önkénytelenül sóhajtott egyet. »Ne szeretné azt az az ember?«

Gondolataiba mélyedve ment tovább. Hauge követte. Arcán tiszta fény ragyogott, amint az útat csendes mosollyal róttá. »Hiszen kapnál segítséget!« — mondta aztán. »Óh, az Isten nagyon messze van!« Hauge szeméből melegség ragyogott, kezét rátette az idegen vállára. »Nem« — mondta erőteljes hangon

ak lennie. Az Úr most szántani kezdte a lelkedet. Velem is így tett. S amíg a lelketem végig nem szántotta, a gázt, a követ ki nem takarította, az nagyon nehéz idő volt. De amikor azután vetni kezdett az Isten és amikor kezdett nőni az a vetés — óh, ha azt az örömet megérhetnéd!«

Kapuzhoz értek; a gazda megállt. Meg akarta nyitni a kaput, de most eleresztette a kilincset és Haugehoz lépett: »Hogyan fogjak hozzá?« Hauge csendes mosollyal tette a kezét a vállára: »Jöjj velem, majd megpróbálunk valami kivezető utat keresni.«

Lassan továbbmentek. A gazda kérdezte, Hauge felelt. Az idegen földműves arca egyre derültebb lett. Érezte az öröm érintését úgy mint még soha. Nem is sejtette, hogy van a világon ilyen öröm.

Hatalmas erő.

Egy fiatalember megszerette a világot és került az Ur Jézust. De nem talált nyugalmat. Istennek Lelke végezte a munkáját szívében és igyekezett az Úrhoz vonni. Egészen fölmelegedett, amikor elmondta, hogy milyen szeretettel kereste az Ur s hogy a Szentlélek hogyan vonta Jézushoz. »A Szentlélek hatalmas erővel vonja az embert«, majd odafordult a szomszédjához és így szólt: »Ugy-e, János, te is így tapasztaltad?« Sohasem fogom elfelejteni, ahogyan a kérdezett minden gondolkodás nélkül ráfelelte az igent.

Ebben az igenben benne volt az ő nagy szeretete az ő irgalmas Istenével szemben, aki hatalmas szavával és Szentlékének erejével gyűjti egybe az ő gyülekezetét.

Kedves Olvasóm! Érezted te is már azt a hatalmas erőt? És engedelmeskéd-tél néki?

Soha nem hallottam, hogy Jézus Krisztus a bűnös előtt bezárta volna ajtaját. Sok nagyúr tétet táblát a kapujára: Kéregetőknek tilos a bemenet. Jézus Krisztus olyan táblát tétet ki, hogy »szabad az út minden koldus előtt«. S valóban csak koldusok mennek hozzá. A legnyomorultabbakat is befogadja. Szívébe fogadja, vérében fürösztli meg, tökéletes igazsága ruhájába öltözteti.

(Spurgeon.)

★

A rendszeres keresztyén élethez hozzátartozik a naponkénti elcsendesedés Isten Igéje előtt.

Nov. 16. Róm. 13:11—14. I. Sám. 15:10—23. *Ésaías* 52:13—53:3. A próféta lelki szemei előtt az eljövendő Messiás a magától megálázottságban jelenik meg, de látja egyúttal a megalázkodás után elkövetkezendő megdicsőülést is.

Nov. 17. Róm. 14:1—12. I. Sám. 15:24—35. *Ésaías* 53:4—8. A Megváltónak nemcsak megaláztatása, hanem fájdalmas szenvedései is szívet megindítóan vannak itt élénk tárva. Hogy beteljesedett a próféta beszéde szóról-szóra! S mennyire látja a próféta azt is, hogy népe nem fogja megérteni ezt a szenvedést. Tévelyegnek, mint a pásztor nélküli juhok s nem értik meg, hogy csak Krisztus sebeivel gyógyulhat meg beteg lelkük.

Nov. 18. Róm. 14:13—23. Zsolt. 39:5—14. *Ésaías* 53:9—12. Jézus szenvedése Isten akarata volt. Ő adta oda áldozatul szent Fiát, hogy ez az áldozat mentse meg mindenkit a büntetéstől, a kárhazatól, aki csak engedi magát megmenteni.

Nov. 19. Máté 9:18—26. Kol. 1:9—14. Ján. 10:23—30. I. Thess. 5:14—24. *Ésaías* 54:5—10. Isten haragja mindig csak addig tart, míg az, akire haragszik, meg nem tér. Haragja is csak a megtérésre való felszólítás, mert szíve vágyik arra, hogy megbocsásson és kegyelmet gyakoroljon. S amilyen gyöngéd szeretettel szól itt Izrael népéhez, épen olyan gyöngéd szeretettel szól minden egyes megtérő bűnhöz.

Nov. 20. Róm. 15:1—21. Zsolt. 106:1—12. *Ésaías* 55:1—5. Az embert nemcsak testi szomjúság tudja gyötörni, hanem lelki szomjúság is. Az Isten számára teremtetett s az Istentől mégis távol élő lélek szomjúsága ez Isten után. S íme, mindenkiné, aki így szomjúhózik, szól a hívás: »Jertek e vizekre!« Isten kegyelmének kiapadhatatlan vizeire.

Nov. 21. Róm. 15:22—33. Zsolt. 130. *Ésaías* 55:6—11. Isten keresésének is megvan a maga ideje minden emberi lélek számára. El is lehet véle késni. (Aki sokáig tudatosan ellenáll és megkeményíti a szívét, annak végre Isten is keménnyé teszi a szívét. Keresd tehát, amíg megtalálható, hívd segítségül, amíg közel van!

Nov. 22. Luk. 13:1—9. Róm. 2:1—11. Máté 11:16—24. Zsid. 12:12—17. *Ésaías* 57:15—21. »Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.« (I. Pét. 5:5.) Ezekben az ótestamentumi versekben is ugyanaz van kifejezve, amit Péter apostol mond. Aki magát megalázza, azt Isten fölemeli, meggyógyítja, békeességet ad neki s megtanítja a hálaadásra.

Nov. 23. Jel. 1:1—3. I. Sám. 16:1—13. *Ésaías* 58:1—14. Az ember nem oszthatja

mert az ilyen bűnt utalatos az Úr előtt. Nov. 24. Jel. 1:9—20. I. Sám. 16:14—23. *Ésaías* 59:1—15. Ha Isten, aki azt ígéri, hogy meghallgatja az imádságot, mégsem hallgatja meg azt, akkor egészen bizonyos, hogy valami vétek van az életünkben, ami elválaszt bennünket Ötöle. Vizsgálja meg hát kiki a maga szívét, aki imádságának meghallgattatására vár, s vesse ki onnét azt, amire Isten Lelke rámutat.

Nov. 25. Jel. 2:1—7. Jób 14:1—5. *Ésaías* 57:16—21. Isten álmélkodik! Milyen megrendítő kifejezés! Mikor látja népe bűneit, álmélkodik azon, hogy nincsen közbenjáró, nincsenek olyanok, akik hittel tudnák fölemelni szívüket és kezüket, hogy könyörgöjének a nép felébredéséért s imádságaik meghallgattatását várják. Hányan könyörgünk mi és hogy könyörgünk a mi magyar népünk felébredéséért?

Nov. 26. Máté 24:15—28. I. Thess. 4:13—18. Ján. 5:19—29. Zsid. 10:32—39. Zsolt. 90:1—12. Isten örökkévaló és tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Az emberi életnek van kezdete s a földi életnek vége is van. S ha ezt a földi életet úgy éljük le, hogy csak annak a dolgaival számolunk, az örökkévalósággal pedig nem, akkor nem várhat ránk más, csak hervadás, pusztulás.

Nov. 27. Jel. 2:8—11. Zsolt. 107:1—32. Zsolt. 90:13—17. A zsoltáíró is érzi és nekünk is éreznünk kell, hogy minden reggel szükségünk van arra, hogy Isten kegyelméből mérítsünk. Oh, ez a kegyelem nemcsak vídammá tesz bennünket még a nehéz napokban is, hanem még azt is megadja, hogy azt a jót, amelyet Ötöle kapunk, közölni tudjunk másokkal is.

Nov. 28. Jel. 2:12—17. I. Sám. 17:1—11. Zsolt. 139:1—12. Vajjon az tudat, hogy Isten megvizsgál téged és minden gondolatodat ismeri, örömmel tölti-e el a szívedet, vagy félelemmel és rettegéssel? Boldog vagy-e, hogy kitárthatod előtte a szívedet, s bár tudod, hogy annak (bűneit is látja, de azt is tudod, hogy látja szívednek őszinte vágyát, hogy neki örömet szerezze?

Nov. 29. Jel. 2:18—29. I. Sám. 17:12—30. Zsolt. 139:13—24. »Vizsgálj meg engem, oh, Isten és ismerd meg szívemet!« Ézt az imádságot jó volna minden nap elismádkoznunk. Isten még mindig találhat bennünk kivetni valót, s ha arra rámutat, oh, legyünk készek kivetni.

Nov. 30. Jel. 3:1—6. I. Sám. 17:31—41. Zsolt. 32:1—11. Oh, milyen nagyon rá tud nehezédni az ember szívére a már fölismeret, de be nem vallott bűn! De mihelyt bevallja, mihelyt Isten előtt szívét feltárja, azonnal megkönnyebbül. Isten megszabadítja és megtölti lelkét örömmel.